

HÍRADÓ

Informativo da Associação Beneficente 30 de Setembro - Brasileira Magyar Segélyegylet

Ano 18 - Nº 41 - São Paulo, fevereiro de 2005

SZENTKÚTI FERENC

Hősköltemény egy pesti srácról

Te napköziben nevelkedett apró kamasz,
Te, akinek élete mindössze
vagy tizenöt sívár tavasz,
Te, kibe már az ABC-vel tömték az ideológiát
A szovjet tankok vad tüzében
zengted a szabadság dalát.

A tankok acél záporában
Nem remegett gyenge kezed ...
Bátran markoltad meg a géppisztolyt
És szórtad rájuk a tüzet.
Kicsiny szíved tán összerezent,
de lábad bátran szaladt,
Kezedből nyugodt, biztos ívben
repült a benzines palack.

Te pesti Srác, Te hősök hőse
ontottad drága véredet,
S a kivívt szent szabadságban
Megtaptad érte béredet.
Te kicsiny hajtás, esküszünk, hogy
Megvédjük ezt a drága bért,
Mert nem lehet, hogy kicsiny szíved
hiába ontott annyi vért!

Te pesti Srác,
Te napköziben nevelkedett apró
kamasz,
Te akinek élte mindössze
Vagy tizenöt sívár tavasz,
Téged, ki ezt a drága éltet
Hazáért így adtad oda,
Amíg magyar él a földön,
nem felejtünk el soha!

Confira nesta edição:

Resumo das principais atividades e eventos da comunidadepg.3, 4, 5, 6, 7, 8

Mensagem da Diretoria pg.2

Dia da Hungria no Câmara Municipal pg.4

Referendo na Hungria sobre a dupla cidadania.....pg.6

Segredos da Bibliotecapg.10

Entrevista com um participante da Revolução de 1956 - Vándor Béla pg.13

Leia o resumo entusiasmado de dois visitantes húngaros no Brasil pg.16

Beszámoló egy év munkájáról

A 2004-es év a magyarok számára különleges esztendő volt. A világszerte mindenfelé szétszórta magyarságot alaposan megmozgatta a kettős állampolgárságról szóló politikai vita, majd az ehhez kapcsolódó decemberi népszavazás. (lásd erről szóló cikkünket a 6. oldalon)

Itt, São Paulóban pedig helyi jelentőségű eseményeknek voltunk tanúi, amelyek fontos hatással lehetnek az itteni magyar közösségre. Ezek egyike volt a Magyar Köztársaság új São Paulo-i Főkonzuljának megérkezése [júniusban], aki gyorsan bekapcsolódott a helyi magyar "vérkeringés"-be és őszinte érdeklődéssel vesz részt az eseményekben.

Egy másik fontos esemény márciusban történt: a Magyar Segélyegylet új vezetőségének megválasztása. Számunkra, akik ebben személyesen részt veszünk, különleges jelentősége van annak a ténynek, hogy legtöbbször már itt Brazíliában született és ezért már nem magyar az anyanyelve. Mindazonáltal magyar érzelmünket fényesen bizonyítja elhatározásunk, hogy elfogadtuk a kihívást a Segélyegylet két esztendőn keresztül való vezetésére.

Sok feladat várt reánk. A Segélyegylet további működésének biztosításán és a vezetés minél zökkenésmentesebb átvételén kívül, igyekeztünk adminisztrációs eljárások bevezetésével a Segélyegyletet a külső körülményektől kevésbé függővé tenni és megerősíteni. Meg kellett határozni a Segélyegylet küldetését, hogy az vezessen minket, és döntéseink középpontját képezze. Kezdeti megbeszéléseink alkalmával többek között ezek az ötletek születtek:

- kidolgozni egy stratégiát arra, hogy a Segélyegylet közismertté és láthatóbbá váljék;
- megpróbálni csökkenteni a Szeretetház állandó működési deficitjét és emelni a kihasználtság szintjét;

- kielégíteni közösségünk kulturális igényeit.

A következő lépés az ötletek kidolgozása és konkrét tervekkel alakítása volt, hogy azután önkéntes munkaerő segítségével megvalósulhassanak tetteinkben, tényekben és programokban. Mindemellett nem felejtkezhettünk meg a Segélyegylet hagyományos programjairól: a bálról, az ételfesztiválokról, a Pirostojás ünnepélyről, karácsonyi ünnepségről, valamint

a rendszeres, mindennapi adminisztrációról. A rendezvényeken próbáltunk újításokat bevezetni, remélve, hogy ezek elnyerik egyesületi tagjaink, és szimpatizánsaink tetszését. De az biztos, hogy mindez a Segélyegylet megannyi "barátjának" önkéntes munkája nélkül sokkal nehezebb lett volna. Amellett, hogy ezúttal is megköszönjük a segítségüket, hangsúlyozni szeretnénk újra és újra, hogy továbbra is számítunk rájuk, és mindazokra is, akik csatlakozni kívánnak hozzánk.

A megállapítás, hogy mindezek ellenére a közösség tagjainak többsége nem ismeri jól a Segélyegyletet, arra indított minket, hogy igyekezzünk kapcsolatot keresni a magyarokkal és leszármazottaikkal. Globalizált és informatizált világunkban a kommunikáció és a párbeszéd alapvetően fontosak. Figyelmen kívül hagyni a modern technika nyújtotta eszközöket az első lépés a megsemmisülés felé. A kapcsolatok felvétele és fenntartása a "Havi értesítő" és a "Híradó" útján történik (amely a legutóbbi számtól kezdve néhány változáson ment keresztül és reméljük, hogy így még kellemesebb lesz az olvasók számára). Ezek és egyéb módszerek révén kitűnő eredményt értünk el, mivel március óta sikerült a címlistánkat (mailing list) mintegy megkétszerezni. Ezáltal több magyarhoz kerültünk közelebb és elérhetjük, hogy ők is közelebb kerüljenek egymáshoz.

Elhatároztuk azt is, hogy honlapot nyitunk az Interneten. Ez már az előző vezetőségnek is álma volt. Reméljük, hogy ezzel márciustól kezdve még egy út nyílik a közösség irányába. Terveink, ötleteink, teljesítményeink ismertebbé válhatnak, lehetőség lesz a közösség életének interaktív formálására, és így talán mi is a legnagyobb mértékben tudjuk szolgálni a közösség érdekeit.

Meg kell említenünk azt is, hogy gyakori és rendszeres látogatások alapján (melyek egyikét maga az újonnan érkezett Főkonzul tette) rájöttünk, hogy a Balázs Péter Otthon, amelyet sokan menhelyként ismernek, tulajdonképpen valódi otthona a bentlakóknak és semmivel sem marad el más hasonló célú intézmények mögött. Néhány átalakítással célunk még kényelmesebbé tenni. Januárban újjáépítést indítottunk el, amelynek végezté-

vel a már megszokott kényelemmel és szeretettel, de jobb határfokkal 29 idős bentlakót fogunk tudni ellátni. Önkéntes munkavállalók segítségével tökéletesítjük az Otthon ismeretterjesztő füzetkijét, hogy más közösségek, illetve a lakosság egésze megismerhesse. Hála az előző vezetőségek kitűnő munkájának, a Balázs Péter Otthon a magyar közösség egyik büszkesége. Reméljük sikerül ezt megmutatni a közönségnek is, és ennek az ismertetésnek a révén hamar elfoglalásra kerülnek a még rendelkezésre álló szobák!

Küldetésünk meghatározásakor céljaink egyik legfontosabb elemeként határoztuk meg a magyar kultúra terjesztését. Tervünk megvalósítását egy véleménykutatással kezdtük, melyben megpróbáltuk fölmérni a magyarok leszármazottainak apáik és nagyapáik nyelvének megtanulása iránti érdeklődését. Az eredmény minket is meglepett: a megkérdezettek 10%-a válaszolt! Ez nagyon magas arányszám ilyen fajta nyílt véleménykutatás esetében. Sőt, a válaszolók 75%-a érdeklődést tanúsított magyar nyelvórák iránt, akár mint kezdők akár mint haladók, vagyis olyanok, akiknek már van némi nyelvismeretük és szeretnék tovább tanulni. A fölmérés eredményei alapján azonnal neki kezdtünk a munkának: olyan személyeket hívtunk össze, akik segíteni tudnának ennek a tervnek megvalósításában. Az eredmény: az órák márciusban kezdődnek, (a Magyar Ház igazgatósága által rendelkezésre bocsátott) jól felszerelt osztályteremben, a Segélyegylet központjában, képzett tanárokkal, adminisztratív és pedagógiai támogatással, Magyarországon, külföldiek számára kiadott, a Főkonzul útján érkező tankönyvekkel. Ez egy igazi önkéntes munkán alapuló terv! Sokan adományoznak valamit: tudásukat, idejüket; vagy ajánlottak fel eszközöket a közös nemes ügy érdekében. Reméljük, ezzel lehetővé tesszük magyar közösségünk jövőjét az elkövetkező emberöltőkre: mert érezheted Magad magyarnak magyar állampolgárság nélkül is, de sokkal nehezebb magyarnak lenned, ha nem tudod magyarul mondani: "Én magyar vagyok"!

Koszka Árpád

Magam, és igazgatósági kollégáim nevében

HÍRADÓ é uma publicação da Associação Beneficente 30 de Setembro - Brasileira Magyar Segélyegylet

Fundador: Gedeon Piller

Equipe editorial: Charles Rath, Hilda Budavari, Karoly Janos Gombert, Rita Szűcs-Molenkamp

Tiragem: 500 exemplares - Distribuição interna

Diretoria da Associação Beneficente 30 de Setembro:

Presidente: Francisco Tibor Dénes; Vice-presidente: Madalena Judite Rath; 1º Tesoureiro: Árpád João

Koszka; 2º Tesoureiro: Elemér Nedavaska; 1ª Secretária: Alinka Lépine; 2ª Secretária: Charlotte Németh

Endereço: Rua Gomes de Carvalho, 823 - Vila Olímpia - São Paulo - SP - CEP 04547-003

Telefone/Fax: 55-11-3849-0293

E-mail: 30desetembro@uol.com.br

Isten Veled Jávor Bea!

A messzi távolból száll Feléd gondolatunk. Fölelevenednek itt leélt életed mozzanatai, ténykedésed éveken keresztül a São Paulo-i magyar kolóniában, amíg aztán 1997-ben végleg hazaköltöztél Magyarországra.

Hogyan kerültél egyáltalán ide Brazíliába? Próbálok visszaemlékezni szavaidra, amikor erről meséltél nekem. Mert Te, amikor 20 évesen hozott ide a sors, nem voltál disszidens vagy háborús menekült, mint mi. Az 1970-es éveket írtuk és a Segélyegyletnek még fogalma sem volt akkor kilétedről. Családi okok hoztak ide. Abban az időben vált el édesanyád, Bujdosó Gizella édesapádtól, Jávor Lászlótól és ment férjhez Frölich Lászlóhoz, aki még a 20-as években honosodott itt meg. Foglalkozása révén cukrászattal kereste kenyerét és megalapította volt az Odeon cukrászdát. Amikor Frölich László özvegy lett, visszatelepedett Magyarországra.

Ott ismerkedett meg az elvált Bujdosó Gizellával és elvette feleségül. A körülmények úgy hozták, hogy a házaspár visszatért São Pauloba, ahol újra átvették az Odeon cukrászdát.

Első házasságod Lencsó Lászlóval, amelyből egy kislányotok, Lilla született, szintén szétvált. Miután először mostohaapád, majd édesanyád is meghalt, Rád maradt a cukrászda São Paulóban. Második férjeddal, Hankó Álmossal tehát átvettétek ezt a cukrászdát és szorgalmas munkával, bővítésbe kezdtetek. Ebédet is kiadtatok.

Az először jól menő üzletet a környéken megnyílt nagyobb konkurensok fojtogatni kezdték. Ti előre láttátok, hogy itt baj lesz. Először átadtátok, majd végleg eladtad a cukrászdát az alkalmazottaknak.

Felszabadult idődet értékesen akartad kitölteni. A magyar kolóniát már ismerted, néha betévedtél a Magyar Házba és elkezdte a magyar közösség önkéntes munkáiban részt venni. Közben szétesett a házasságod.

A Segélyegylet 1990-es Közgyűlése beválasztott második titkárnak és már 1992-ben, az első titkárságot adták Neked. Kiváló magyar tudásod és megnyerő fogalmazásod révén, átvetted a Segélyegylet Híradójának szerkesztését. A Híradó a Te munkád eredményeként lett a kolónia olvasott lapja.

1994-ben, felkérésemre elfogadtad a Segélyegylet alelnökségét, mely tisztséget végleges hazatérteidig, 1997-ig töltöttél be. Te voltál az első nem-emigráns vezetőségi tagja ennek a hosszú múltra visszatekintő emigráns intézménynek.

Miután hazaköltöztél, nagyon hiányoztál nekünk. Ezt a hiányérzetet csak az enyhítette, hogy aki hazautazott feltétlenül felkeresett Téged és Te is mindig örömmel fogadtad brazil barátaidat. Nekünk is büszkén mutattad be legújabb szerzeményedet, Hortot, ahol háztáji kertészetet, gyümölcstermelést vezettél be. Tekintettel arra, hogy lányod miatt mentél haza, az ő jövőjét is egyengetted.

Egyszerre csak jött a megdöbbentő hír, hogy súlyos betegség vert le a lábadról. Ez váratlanul és villámgyorsan vitt el 2004. november 12 - én.

Rövid ideig voltál köztünk, mégis egy nagy dolgot tanultunk Tőled: segíteni szeretetből és önkéntesen kell, és nem várni köszönetet vagy ellenszolgáltatást.

Piller Gida

Ez történt...

szeptember 4.

A CONSCRE (*Conselho das Comunidades das Raízes e Culturas Estrangeiras*) képviselői megbeszélést tartottak a Szenttamásy házaspár birtokán. A találkozóra meghívást kaptak a Segélyegylet és a Magyar Ház képviselői is.

szeptember 18.

Szabadegyetemi előadás a Magyar Házban. Klapka István rendkívül érdekes előadást tartott "Cigánykérdés Magyarországon" címmel.

szeptember 18.

XXIV. „Magyar Ház” Tenisz-verseny, mely rendhagyó módon egy napig tartott.

Eredmények:

„A” csoport: 1. Szakmáry Andris, 2. Hankó Álmos, 3. Batho László
 „B” csoport: 1. Szenttamásy János, 2. Deák Csaba, 3. Gombert Ingrid

szeptember 25-26.

Nemzetközi Folklór- és Táncfesztivál, melyen a magyar közösséget- már hagyományosan- a jól ismert és népszerűségnek örvendő Zrínyi és Pántlika együttesek képviselték.

szeptember 26.

A Magyar Ház és a Segélyegylet szervezésében 35. Jótékony célú ételfesztivál.

Kulturális közlemény

**100 éve született
József Attila.**

A költő születésének napján,
2005. január 7-én hivatalosan
megkezdődött a
József Attila Emlékév.

Ez történt...

szeptember 29.

A Magyar Köztársaság Főkonzulátusa fogadást tartott a Magyar Házban a 26. São Paulo-i Biennále magyar résztvevői a művész, Szarka Péter és kiállításának kurátora, Klésmann József tiszteletére.

október 2.

Második Táncház a Magyar Házban. Több mint 60 résztvevő szórakozott, táncolt együtt magyar népzenere.

október 7.

Cserkészbarátok Vacsorája, melyet „desszertként” Gombert Károly jól sikerült, illusztrált előadása követett a portugáliai Santiago de Compostela-ban tett zarándoklatáról.

október 14.

A Főkonzul úr, Maris Zsolt látogatást tett feleségével, Andreával a Balázs Péter Otthonban.

A házaspár megismerkedett a lakókkal, alkalmazottakkal, valamint az otthon működésével.

október 17.

A Református Keresztyén Egyház megrendezte hagyományos karácsonyi bazárját. A bazár megnyitása előtt istentisztelet volt Úrvacsorával, majd kezdődhetett a vásár. Az eseményen megjelent nagyszámú résztvevőket a nap folyamán ebéd, étel-ital, tombola; a gyerekeket játékok várták. Az eseményt megtisztelte a Főkonzul úr és családja is jelenlétével.

“Magyarország Napja”: São Paulo ünnepe

1991-ben fogadta el a São Paulo-i törvényhozás azt a törvényt, melyben október 23-át “Magyarország Napja”-nak nyilvánították.

Ebben az évben is megrendezésre került az ünnepi közgyűlés a São Paulo-i Câmara Municipal Anchieta Dísztermében, Nabil Bonduki képviselő úr jelenlétében. Mellette, a díszasztalnál kapott helyet Maris Zsolt Főkonzul úr, Piller Éva a Magyar Ház elnöknője, és Dr. Francisco Dénes Tibor, a Segélyegylet igazgatója.

A magyar és a brazil himnuszok eléneklése után a ceremóniamester üdvözölte a jelenlévőket, és felkérte Nabil Bonduki képviselőt, hogy tartsa meg ünnepi beszédét. Ezután a Főkonzul úr megköszönte a Városi Törvényhozás elnökének, Arselino Tatto képviselő úrnak, hogy brazilok és magyarok közösen ünnepelhetik „Magyarország Napját” ezen a megtisztelő helyen, majd a következő szavakkal emlékezett az 1956-os eseményekre:

“... 1956-ban a nemzeti összefogás Budapesten és az egész országban azért küzdött, hogy az a kicsi ország, amelyet Magyarországnak neveznek a szabadság és a demokrácia útjára léphessen, és újra része lehessen Európának, az oly hően áhított szabad ”nyugati” világnak. A forradalom szabadságharcáá nőtt, Magyarország függetlenségéért és szuverenitásáért. De a hősies küzdelem akkor még tudott felülkerekedni a túlerővel szemben. A megtorlás alatt honfitársaink százezrei menekültek külföldre, ahol tehetséges és tisztességes magyarok sokasága mutatta meg, mire képes az egyenlő esélyek, a tisztességes verseny és a szolidaritás világában, az európai és amerikai

demokráciákban. Sokat tettek azért, hogy életben maradjon a „Szabad Világban” az a tudat, hogy Európa keleti felét nem lehet magára hagyni. Ma október 23-a nemzeti ünnep. Az emlékezés és az önvizsgálat ideje. Az egyén és a nemzeti közösség számára egyaránt. Lehetőség arra, hogy elgondolkozzunk életünk folyásáról, összemérjük egykori vágyainkat mai viszonyainkkal és reménybeli jövőnkkel, vagy csak eltöprengjünk a múlttól és jelenről. ...

Tudjuk, hogy az 1956-os Forradalom és Szabadságharc mai szabadságunk elvitathatatlanul tápláló gyökere. Ez a tudás nem elméleti, nem az utókor bölcs történéseinek és politikusainak leírt és kimondott gondolata, hanem értelmünknek a lelkünkől táplálkozó kisugárzása. És éppen ez a lélekből kisugárzó többlet az, ami túlmutat az emlékezés kötelezettségén és a mai kor emberét a főhajtás mellett az elmélyedt gondolkodásra készíteti. Gondolkodásra a szeretetről, a szolidaritásról, a nemzeti eszmének határokön átívelő megtartó erejéről. ... És valóban, nemzeti ünnepeink arra figyelmeztetnek bennünket, hogy hovatartozásunk a sorozatos tragédiák ellenére sem képzelgés, hanem valóság. Ezekben a napokon újra és újra átjárhat mindannyiunkat az az érzés, amely egy szellemi közösségéhez kapcsol bennünket. Ez a kötelék - legyen akár hittel és érzélemmel ápol, büszkén megvallott vagy csak szemérmesen számon tartott, esetleg tudomásul sem vett, a történelmi pillanatokban mindig, újra és újra összeköt bennünket. Éppen úgy, ahogy ez a 48 évvel ezelőtti napokban is megtörtént.

Az '56-os forradalmat és szabadságharcot szerte a világban, így Brazíliában is rokonszenvvel

kísérte a közvélemény. Történelmi tény, hogy São Paulo volt az a hely, ahol azokban a történelmi napokban magyarok és nem magyarok egyaránt leginkább kifejezésre juttatták együttérzésüket Magyarország hősiességének küzdelme iránt. Brazília, ezen belül is São Paulo volt az a város, amely a forradalom bukása után számos menekültet fogadott be, és – mint annyiszor az elmúlt évszázadok során – második hazája lett oly sok

honfitársamnak. Ezúttal is szeretném megköszönni São Paulo valamennyi polgárának, hogy befogadta honfitársaimat. ... “

Az esemény hangulatát a “Violinos Internacionais” magyaros dallamai tették még ünnepélyesebbé.

A megemlékezés után a Főkonzulátus és a Magyar Ház fogadást tartott az ünnepségen megjelentek számára.

Molenkamp - Szűcs Rita

Ez történt...

október 17.

„Passaporte Livre”: A Rede21 TV-csatorna október 17-i adásának fő témája a São Paulo-i magyar közösség volt. Közösségi életünknek számtalan, meghatározó képviselője szólalt meg. A program valószínűleg felkeltette a nézőközönség figyelmét, mivel az előadás után nagyon sok érdeklődő kereste meg telefonon a Segélyegyletet.

október 21.

“Dia da Hungria” a Câmara Municipal Anchieta Dísztermében.

október 23.

Pinacoteca Múzeum: A „Cancioneiro da Imigração” című CD és könyv bemutatója, illetve a hozzá kapcsolódó kiállítás megnyitója. A CD, melyen magyar népdalok is hallhatók a magyar közösség fiataljai előadásában, kapható a jobb boltokban.

október 28.

A Magyar Nőszövetség kirándulása az Ibirapuera Parkba, ahol az Oca-ban megtekintették a „Fashion Passion” – a divat 100 éve című kiállítást.

ÚJ TITKÁRNŐ A SEGÉLYEGYLETBEN

Szeptember eleje óta új titkárnő dolgozik a Segélyegylet irodájában: Adriane M. K. Neves. Adminisztratív ügyekkel foglalkozik és információt szolgáltat az érdeklődőknek. Ő vette át előző munkatársunk, Evelyn Montano munkáját, akit a São Paulo-i Magyar Főkonzulátus szerződtetett.

Mindkettőjüknek sok sikert kívánunk új beosztásukban, és Evelynnek külön megköszönjük az elmúlt évben nálunk végzett munkásságát.

A Segélyegylet vezetősége

Ez történt...**október 30.**

Megelőzve a szokásos karácsonyi vásárokat, a Segélyegylet jótékonyági bazárt rendezett használt cikkekből. Köszönjük az önkéntesek segítségét!

november 6-7.

A Lutheránus Egyházközség karácsonyi vásárja várakozáson felüli eredménnyel járt. Ebéd is volt mindkét napon. A Főkonzul úr is tiszteletét tette az eseményen.

november 20.

Szabadegyetemi előadás: ez alkalommal a jelenlévők Kiss Albert művészettörténész tanár segítségével nyerhettek betekintést a képzőművészetek fejlődésébe és a művészetek megértésének a világába.

november 25. és 28.

A „Cancioneiro da Imigração” című CD-t népszerűsítő előadássorozat keretében a Pántlika még két alkalommal mutatott be magyar táncokat és zenét. (lásd október 23.)

ARANYKÖPÉSEK

*Ki a hideget nem szereti,
hóember nem lehet.*

*Mindenhol jó,
de legolcsóbb otthon.*

*A tapasztalat jó iskola,
csak a tandíj magas.*

*Okos vagy,
ha csak a felét hiszed el annak,
amit hallasz.*

Zseniális, ha tudod melyik felét.

**Népszavazás Magyarországon
a kettős állampolgárságról**

December 5-én népszavazás történt Magyarországon arról, hogy a határon túli magyarok kaphassanak-e magyar állampolgárságot. A népszavazást a Magyarok Világszövetsége kezdeményezte. A népszavazáson a kórházprivatizációval kapcsolatos kérdésre is szavaztak az állampolgárok.

A népszavazást erős politikai vita előzte meg. A következő kérdéseket vitatta meg a magyar közvélemény: útlevelel a határontúliaknak, tömeges elvándorlás, hontalan kárpátaljaiak, a magyarországi lakcímmel nem rendelkező magyar állampolgárok állami juttatásai. (családi pótlék, gyes, a gyed, az anyasági támogatás) A civil társadalom jelentős képviselői az "igen"-re buzdítottak, mint például a történelmi egyházak a katolikus, a református és az evangélikus, a Zsidó Keresztény Közéleti Unió, Halmos Sándor, a debreceni zsidó hitközség ügyvezető igazgatója, vagy a Professzorok Batthyány Köre. A szavazó polgároknak viszont kételyek merültek fel, mivel nem tudták, hogy az egészségügyi szolgáltatások csak tb-kártyával vehetők igénybe, tb-kártyát viszont csak magyarországi lakhellyel rendelkezők kaphatnak. Csak magyarországi lakcímmel rendelkező állampolgárokat illet meg a családi pótlék, a gyes, a gyed és az anyasági támogatás is. A szociális segílyt, a lakbértámogatást, a vakok személyi járadékát vagy a mozgáskorlátozottak közlekedési támogatását is csak a magyarországi lakóhellyel rendelkező magyar állampolgárok vehetik igénybe.

A magyarországi lakóhellyel nem rendelkező magyar állampolgárok nem is szavazhattak a választásokon.

Így nem felelt meg a valóságnak az elterjesztett rémhír, miszerint az "igen" győzelme gazdasági káoszt hozna magával, mert a kettős állampolgárság megadása sok milliárd forintba kerülne, amit csak a minden magyar halálra adóztatásával lehetne ellensúlyozni.

Gyurcsány Ferenc miniszterelnök kijelentette, hogy 15 millió magyarért felelős, de az MSZP és az SZDSZ a "nem" mellett agitált. Gyurcsány szerint "így kell elutasítani a lehetetlen, rossz kérdéseket". A FIDESZ és az MDF az "igen"-re buzdította a szavazó állampolgárokat. Orbán Viktor szerint "a határon túli magyaroknak a kettős állampolgárság biztonságot, állami védelmet jelent, és általa kitágítjuk a gazdaság határait".

A magyar kormány az Európai Unióra is hivatkozott, amely állítólag akadályozná a kettős állampolgárság megadását. Uniós parlamenti képviselők, bizottsági tagok és az igazságügyi biztos szóvivője mindezt a leghatározottabban cáfolta: a kettős állampolgársággal kapcsolatos jogi helyzet teljes mértékben egyértelmű, ugyanis abba az uniónak semmiféle beleszólási joga nincs, és arról minden tagállam maga dönt. Az EU nem tiltja a tagállamoknak a kettős állampolgárság intézményét és annak kérdését teljes egészében a tagállamokra bízta.

Az a rémhír is elterjedt, hogy Románia és Szerbia rossz néven venné a kettős állampolgárság bevezetését. Gyurcsány Ferenc a "Times"-nak azt nyilatkozta, hogy a románok és a szerbek a kettős állampolgárság megadása után azt mondhatják a magyaroknak: "Mit

akartok itt? Nem gondoljátok, hogy haza kellene mennetek?”

Ezekkel ellentétben, az Unió több országában már régóta létezik a kettős állampolgárságot elismerő törvény. Például Románia, Szerbia, Horvátország vagy Szlovákia is régen törvénybe iktatta a határain kívül élő nemzettestvéreinek az állampolgársághoz való jogát.

A szerb törvény, melyet minden szerbiai párt támogat, kimondja, hogy a kérelmezőnek még a szerb nyelvet sem kell ismernie, csupán ki kell nyilatkoznia, hogy Szerbiát hazájának tekinti. Szerbia tehát semmilyen akadályt nem támaszt az ellen, hogy a Szerbiában élő magyarok a magyar állampolgárságot is megkaphassák.

A román állam ma minden román nemzetiségű személynek megadja az állampolgárságot, Moldávia lakosainak is. „Semmilyen román törvény nincs, ami kizárná, hogy kettős állampolgárságot kapjanak az Erdélyben élő magyarok” - tájékoztatta az InfoRádiót Markó Béla, az RMDSZ elnöke, cáfolva a Népszabadság egyik cikkének állításait.

A kárpátaljai magyarok elveszítenék ukrán állampolgárságukat, mert Ukrajna nem ismeri el a kettős állampolgárságot? Ukrajna valóban nem ismeri el a kettős állampolgárságot abban az esetben, ha egy ukrán állampolgár külön kérvényezi. Egy ukrán jogász azonban a Népszabadságnak azt nyilatkozta, hogy más esetekben az ukrán törvények is elismerik a kettős állampolgárságot.

A vitákkal a nyugati sajtó is foglalkozott. A „Newsweek” értetlenül állt Gyurcsány Ferenc voksolással kapcsolatos kijelentései előtt. A cikk említést tesz a jelenlegi államhatárokon túl, a többségi román, szerb, szlovák és szovjet-

ukrán „hatalom” alatt élő magyar népesség megpróbáltatásairól, majd szinte értetlenül áll a nemrég kormányrúdhhoz került magyar miniszterelnök kijelentéseivel szemben, valamint az előtt, hogy a kettős állampolgárság elleni szavazatra szeretné rávenni Magyarország polgárait. A cikk írója Trianonra is visszatekint, megjegyezve: a történelem keményen elbánt Magyarországgal.

Talán a legnagyobb probléma az volt, hogy csupán alig több mint egy hónap jutott a kampányra a népszavazás 2004. október 28-i kiírását követően. Ez nagyon rövid idő, hogy a társadalom megismerje és megvitassa a kérdéssel kapcsolatos álláspontokat.

A 2003. április 12-én megtartott EU csatlakozási népszavazást 2002. december végén – minden jogorvoslati lehetőséget kizáró módon - alkotmánymódosítással „írták ki”, tehát akkor a többségében egyszólamú kampányra csaknem öt hónap és az egyik válasz (IGEN) melletti érvelésre több milliárd forint közpénz állt rendelkezésre. Ezen a népszavazáson ilyesmi nem történt.

A választáson megjelent hárommillió szavazó 51,55 százaléka megadná, 48,45 százaléka pedig megtagadná a kettős állampolgárságot. A népszavazás mégis érvénytelennek minősült, mert az összes választópolgár több mint egynegyede nem adott a megfogalmazott kérdésre azonos választ. Az összes választónak (valamivel több, mint 8 millióan jogosultak szavazni) csupán 18,7 százaléka mondott igent a kettős állampolgárságra (k.b. másfélmillió magyar választópolgár) és 81,3 százaléka tagadóan, vagy közömbösen viszonyult a kérdéshez. Mindkét politikai oldal sajtó győzelmeként értékelte az eredményt: Gyurcsány üdvözölte,

Ez történt...

december 5.

A Colégio Santo Américo-ban a „Szondi György” Cserkészcsapat eddigi parancsnoka, Kiss Sándor ünnepélyesen átadta tisztjét Kiss Albertnek.

december 5.

A Magyar Cserkészszülők megrendezték a hagyományos Karácsonyi Vásárt a Colégio Santo Américóban. A misét karácsonyi megemlékezés, majd magyaros ebéd követte.

december 6.

A Nőszövetség év végi ebédje.

december 11.

A Segélyegylet Igazgatósága karácsonyi ünnepélyt rendezett a Balázs Péter Otthon lakói, dolgozói és önkéntesei számára. Az eseményt megtisztelték a cserkészek is, akik nem csak a karácsonyfa díszítésében segítettek, hanem a lakókkal közösen énekelt karácsonyi dallamokkal tették még bensőségebbé a nap hangulatát.

december 12.

A Lutheránus Egyházközség ez évi utolsó (karácsonyi) istentiszteletén P. Rodolfo Kovács prédikált magyar nyelven. Jelen volt a brazil lelkész, P. Frederico C. Ludwig is. A karácsonyi ünnepség keretében énekszámokkal szerepelt a 13-as számú Szondi György Cserkészcsapat vezetője és néhány cserkésze, valamint Amin Taissun vezényletével a pravoszláv egyház énekkara, a João Damasceno Korál Együttes. Ezúton is köszönjük mindkét csoport közreműködését.

Az előadás után mindenkit

Ez történt...

vendégül láttak a Szeretet-vendégségen.

A Lutheránus Egyházközség 2005. évi istentiszteleteinek időpontját az Informativóban (Havi értesítőben) havonta közölni fogjuk.

december 18.

A budapesti Balassi Bálint Intézetben tanuló fiatal ösztöndíjasok rövid beszámolója, melyre minden potenciális érdeklődő meghívást kapott.

december 19.

A Református Egyház karácsonyi ünnepe. A gyerekek a karácsonyfa lábánál nagyon szép Betlehemes játékot adtak elő furulya- és zongorakísérettel. Majd mindannyian együtt énekelték a tradicionális magyar és portugál dicséreteket. A Szeretevendégség helyszínéül egy gyönyörűen gyertyákkal és csillogó-villogó díszekkel ünnepélyessé tett terem szolgált.

ARANYKÖPÉSEK

Az irónia nem más, mint a szellemes emberek gorombáskodása.

A szálka a hal bosszúja.

Miért marad mindig olyan sok hónap a pénz végére?

Az önző csak magára gondol. Az irigy másokra is!

A felfedezések úgy születnek, hogy valaki nem követi az utasításokat.

hogya a kezdeményezés meghiúsult. Orbán Viktor – aki a referendum előtt hetekig járta az országot – szintén sikerként, az “igen”-ek győzelmeként értékelte az eredményt, bár hozzátette, hogy a népszavazás eredménye azt mutatja, az emberek létbizonytalanságban érzik magukat, és mindent azon a szemüvegen keresztül néznek, hogy rejt-e anyagi kockázatot.

A rossz közhangulat semlegesítését irányozva, a politikusok olyan elcsépelet kijelentéseket tettek, minthogy a határon túli magyarság helyzetének megoldása érdekében higgadt párbeszédet kell folytatni. Tagadhatatlan szakadás keletkezett a magyarországi és a határon túli magyarok között azzal, hogy a kettős állampolgárság ügye lekerült a politikai napirendről. A nemzeti egységet szolgáló törvényjavaslat megalkotására kérte fel a parlamenti pártok frakcióit Mádl Ferenc köztársasági elnök. Az államfő Szili Katalin házelnökhöz intézett levelében hangsúlyozta, hogy a népszavazáson résztvevők többségének szavazata és a határon túli szervezetek véleménye arra kell, hogy sarkallja a politikai erőket, hogy megtalálják a megfelelő megoldást. A határon túli magyarokra igen rossz hatással volt a szavazás eredménye. Erdélyszerte elterjedt például a hír, hogy sokan szándékoznak visszaadni a magyar igazolványt, így akarván kifejezni csalódottságukat a vasárnapi népszavazás eredménytelensége miatt. Székelyföldön pedig egyre többen jelzik, hogy nem szívesen látják a Magyarországról érkezetteket.

Duray Miklós, a Szlovákiai Magyar Koalíció Pártjának ügyvezető al-elnöke így értelmezte az eredményt: “Politikai értelemben sajnos azonban az a helyzet, hogy akik az állampolgárság kérdésében nemmel

szavaztak, azok valójában igennel szavaztak a nemzet szétdaraboltságára”.

A nyugat európai sajtó is foglalkozott a szavazás eredményével. Az osztrák baloldali “Der Standard” Orbán vereségeként könyveli el a magyarországi népszavazást, és Gyurcsány népszerűségének növekedéséről, a trianoni trauma újragondolásáról ír. A konzervatív “Die Presse” viszont a határon túli négyemillió magyarra keserű csalódására helyezi a hangsúlyt, illetve arra, hogy többen szavaztak igennel, mint nemmel.

Bár a vesztes oldal szépíteni próbálja az eredményt 81,3 százalék tagadás vagy közöny egy ijesztő képet ad a magyar társadalomról. A népszavazásról a következő tanulságok vonhatók le:

1. Tagadhatatlan, hogy a magyarországiak többsége közömbösen fogja fel a határon túli magyarok kérdését, már azért is mivel a polgárok nem kívántak élni szavazati jogukkal.
2. A leadott szavazatok elosztása - 51,56% (1 513 883) IGEN szavazat, 48,44% (1 422 248) NEM – egy polarizált magyar társadalom képét mutatja.
3. Bár 15 éve történt a rendszerváltás, a civil társadalom jelentős képviselői nem tudták kellően befolyásolni a társadalmat. A tény jelzi, hogy ezek a szervezetek még nem gyakorolják azt a befolyást, mint hasonló szervezetek a nyugati társadalmakban.
4. A polarizáltság megtalálható a sajtóban és az értelmiségi körökben is. A sajtó nagyon sok alkalommal a pártok propaganda eszközévé züllött, így nagyon kételyes a függetlensége. Ugyanakkor az értelmiség egy

- része zavarosan értelmez, például összetéveszti a nemzeti szolidaritást a nacio-nalizmussal.
5. Patrubány Miklós és a Magyarok Világszövetsége érdeme, hogy a magyar politikai porond és közgondolkodás egyik központi helyére emelték a határon túli magyarság ügyét, mely talán az első lépés, hogy a közömbösségből felocsúdjon a lakosság;
 6. A határon túli magyaroknak meg kell érteni, hogy legalábbis a közeljövőben nem számíthatnak a magyarországi magyarok többségének támogatására.
 7. A népszavazás eredményét és a vele járó közömbösséget, vagyis szolidaritás hiányát lehet a társadalmi létbizonytalansággal magyarázni, de ez nagyon egyszerűsített magyarázat lenne, mivel a világ sokkal szegényebb országaiban pont a létbizonytalanság hozza létre a szolidaritást. A közömbösség inkább a magyar társadalom erkölcsi és intellektuális válságát mutatja, mely önzően csak magára tud gondolni, de ezt is csak öncsonkítóan - olyan népek

- között, amelyek egyre szorosabban fogják össze testvéreiket.
8. A reformkor kezdetén Széchenyi István ezt írta: „Újra kell magyarosítani a magyarokat!” Ma a kérdés az, hogy ez lehetséges-e, és egyáltalán mit is jelent ma magyarnak lenni?

Vigasztalhat-e bennünket az a tény, hogy a népszavazás efféle eredményét okozó kampányban a magyarországi politikusok és politikai pártok kicsinyes, buta, rövidtávlatú érdekhajkurászásuk játszotta a főszerepet, hiszen a tömeg relatív könnyen befolyásolható a sokszor elismételt hazugság, vagy a téves információ által. Jóval Gyurcsány előtt tudta ezt már Göbbels is. De azt se felejtsük, hogy jóval az SZDSZ és az MSZP „nem”-je előtt, az MDF és a FIDESZ nullázták le a Magyarok Világszövetségének a költségvetését, mivel nem az általuk óhajtott jelöltet választották meg a szövetség elnökévé. Magyar tragédiánk: történelmünkben oly sokszor, mint most is, hiányoztak a kritikus helyzet magaslatán álló államférfiak.

A népszavazás eredménye nem változtatta meg azt a tényt, hogy 2004. november 25-én szerb fiatalok agyonverték egy magyart Dél-Bácskában, és hogy Ady Endre, Apáczai Csere János, Áprily Lajos, Arany János, Bartók Béla, Báthory István, Bethlen Gábor, Bocskai István, Bolyai Farkas, Bolyai János, Hunyadi János, Mátyás király, Jókai Mór, Kazinczy Ferenc, Kosztolányi Dezső, Kölcsey Ferenc, Körösi Csoma Sándor, Liszt Ferenc, Madách Imre, Márai Sándor, Mikes Kelemen, Mikó Imre, Mikszáth Kálmán, Munkácsy Mihály, Pázmány Péter, II. Rákóczi Ferenc, Selye János, Tamási Áron, Teleki Sámuel, Tóth Árpád, Wesselényi Miklós ma nem kérhetnének magyar állampolgárságot.

Szabó László

BALÁZS PÉTER OTTHON

Ismeri a Szeretetházat?
Nem zárda ez, se nem kórház!
OTTHONt igyekszünk teremteni, ahol az idősek méltó módon élhetnek társaikkal.
Mielőtt dönt, jöjjön és ismerjen meg minket!

Rua Ribeiro de Moraes, 952
Freguesia do Ó,
São Paulo – SP

Ha több információt szeretne,
hívja az 55 (11) 3849-0293 telefonszámot!

Gondolatok a könyvtárban

Ha valaki megkérdezné, hol és mikor jutottam először kapcsolatba könyvekkel, méghozzá nagyon sok könyvvel, azt válaszolnám, hogy habár az idők távoli homályába vész a sok kicsi emlék-foszlány, tudom, (mert utóbb mesélték nekem), hogy négy-öt éves koromban több hosszú, korán sötétedő decemberi délutánt töltöttem nagymamám irodájában. Ő dr. Benedek Róza volt, a Budapesti Iparművészeti Múzeum Könyvtárának igazgatója. Otthagytak nála a szüleim, valahányszor karácsonyi bevásárlásaikat mentek intézni, mert hát ilyenkor igazán nem volt szükségük kisgyermekük társaságára.

Nekem pedig, aki a számokat már jól ismertem, most alkalmam nyílt a betűkkel ismerkedni, szép könyvekkel barátkozni, sőt még lapozgatnom is szabad volt őket. Persze az emlékeim hézagosak, nem tudnám megmondani, milyen gondolatokat ébresztettek bennem a múzeumi könyvek, de minden bizonytal, ha csak tudat alatt is, mély hatást gyakoroltak reám.

Évtizeddel később ott ülök az újvidéki magyar fiúgimnázium padjában. Magyar nyelv- és irodalom óra. Vörösmarty Mihályról van szó; Szigethy tanár úr elmond egy epizódot az ünnepelt nagy költő életéből. 1844-ben történt. Az Akadémia könyvtárában Vörösmarty meglátogatta a nagy nyelvújító hazafit, Toldy Ferencet; darabig fel és alá járt a könyvtárban, felnyitott néhány könyvet, aztán beszélgetni kezdett Toldyval: az emberiség boldogságának égető problémáiról forrtak benne a gondolatok. Ennek a beszélgetésnek a nyomán született meg lenyűgöző, megrázó költeménye "Gondolatok a könyvtárban" címmel. Sötét, borúlátó, ijesztő a hangja ennek a hatalmas műnek, és ha volt is rá hatása, hamarosan másféle gondok kerültek előtérbe: világháború, légitámadások, menekülés, pusztaság létünk megmaradásának kockázata...

Mindig érdekelték a könyvek, sok regényt elolvastam, de különösképpen a verseket szerettem. Amikor 1945/47-ben Salzburgban városi segédmunkás-ként Édesapámmal együtt bombázott házak romjainak maradványait takarítottuk el, utcát separtunk, szemetet hordtunk, havat lapátoltunk (mindezt azért, hogy a győztes amerikai megszállók haza ne kényszerítsenek minket a szovjet-orosz hadsereg által uralt Magyarországra és hogy osztrák élelmiszerjegyeket kaphassunk), munka közben naponta megtanultam Ady, Babits, József Attila vagy Mécs László egy-egy költeményét, hogy a fárasztó testi munka mellett szellemileg felfrissüljek, ne fásuljak el.

Azóta iszonyú sok idő múlt el, immár 2004-et írunk, és az én utam, Isten segítségével, újra könyvek közé vezetett; itt vagyok Brazíliában a São Paulo-i Magyar Ház egyik termében, a bútorai adományozójának nevét viselő "Besenbach Károly Könyvtár"-ban, több ezer könyv társaságában. Mondják, hogy itt máskor méltóságteljes nyugalom és csend honol, ám most, hétfő délelőtt lévén, szorgalmas, vidáman tevékenykedő, elegáns asszonyok csoportjára bukkanok. Mielőtt megkérdezem, vajon kik ők és mit művelnek, meghallgatom, mi a múltja ennek a gazdag könyvtárnak. Megtudom a válaszokból, hogy az egykor szerény kis kölcsönkönyvtár, miután a Brazíliai Magyar Segélyegylet 1985-ben az Avenida São João-i helyiségeiből átköltözött ide, Vila Olimpiára, gyorsan gyarapodni kezdett. A régi magyar bevándorlók megöregedtek és lassanként meghalnak. Az utódok általában kevés érdeklődést tanúsítanak magyar nyelvű könyvek iránt. Jóllehet talán még beszélnek, már nem szívesen olvasnak magyarul. Az unokák még kevésbé. És mi történik az értékes családi könyvtárakkal? Többnyire odaado-

mányozzák őket helyi magyar egyházaknak (például a lapai magyar református egyháznak hosszú évtizedek óta szép, jól működő kölcsönkönyvtára van), vagy az e pillanatban szemünk elé táruló segélyegyleti könyvtárnak, amely kezdettől fogva Piller Éva könyvtárigazgató irányításával működik és gyarapszik.

Hogy mekkorára nőtt már ez a könyvtár? Erre a kérdésemre is gyors választ kapok. Noha az itteni számítógép állandó és folyamatos működése még néhány technikai probléma megoldásától függ, az itt munkálkodó asszonyok mindjárt közlik velem, hogy jelenleg (október 18-án) nem kevesebb, mint 4.820 magyar nyelvű könyv a 'létszám', nem számítva a másodpéldányokat. Férőhely híján itt a főteremben csak a következő műfajú könyvek találhatóak: magyar szépirodalom, költemények, irodalomtörténet, életrajzok, történelmi és tudományos könyvek. Lexikonokat és egyéb könyvsorozatokat találunk a szomszédos "Csernik János Tanácsterem"-ben és jutott könyv bőven a lépcsőházban lévő beépített polcokra is, és még sokkal több az udvar hátsó részén emelkedő csigalépcsőn megközelíthető egyik emeleti szobába, ahova minden más nyelvű könyv magyar fordítása kerül, úgyszintén valamennyi másodpéldány és rengeteg "egyéb" könyv. És ott van a sérült, megrongálódott könyvek javítására, restaurálására szolgáló műhely is, ahol az önkéntes női csoport három tagja dolgozik.

A hetenként egyszer összegyűlő önkéntes munkacsoport feladata az, hogy átvegye, válogassa, csoportosítsa, és ha szükséges megjavítsa az érkező könyveket. Először eldöntik vajon első- vagy másodpéldány-e a könyv; utóbbi esetben a kevésbé jó állapotban lévő példány hátramegy a csigalépcső fölé. További lépések: csoportosítás műfaj szerint, szerző szerint stb.

Ezután kerülhet sor a lepecsételésre és a nyilvántartásra. Ami a másodpéldányokat illeti, ezeket a Segélyegylet gyakran potom áron piacra dobja, pl. ételfesztiválok, karácsonyi és egyéb bazárok alkalmával. Ezáltal csökken a könyvespolcok zsúfoltsága, másrészt a befolyó pénzből meg tudják vásárolni a javító munkákhoz szükséges anyagokat, kellékeket és szerszámokat.

Van még egy fontos adat, amit figyelembe kell venni: vajon mikor és hol adták ki a könyvet? Tudjuk jól, hogy a XX.század, amelyet sikerült túlélnünk, bőségesen tele volt tűzdelve különféle szellemi áramlatokkal, nagy eszmék feltűnésével majd lehanyatlásával, valamint fizikai felfordulásokkal és háborúkkal; úgyhogy egy-egy könyv pontos adatai ("születési" hely és időpont) nagyon fontosak, mert ezeket ismerve, rögtön sejthetjük "merről fúj a szél".

A Segélyegylet, lévén jótékonyági intézmény, a maga keretein belül nem tudna megbirkózni a hatalmas feladattal, hogy a fent felsorolt és egyéb szükséges munkákat elvégezze, ezért hálás elismeréssel szívélyesen köszönti ezeket a Piller Éva köré csoportosult derék magyar asszonyokat, akik örömmel ajánlják fel önkéntes munkakedvüket erre a célra. Igen, a helyes kifejezés ez: "munkakedv", mert láthatólag örömet és jókedvvel teszik! (Fűzzük ehhez még hozzá, hogy ezek az önkéntes munkavállalók mindnyájan rendszeres havi hozzájárulást fizető tagjai a Segélyegyletnek!)

Kik is hát ők? Íme a névsor: Balikóné Zachar Judit (Titi), Csikyné Szada Mária, Geöczéné Ráth Veronika, Magyarne Matolcsy Eszti, Piller Gedeon, Pillerné Tirczka Éva, Richterné Véniss Klári (Kai), Sütő Ildikó, Szűcs Erzsébet és Weiss Jutka (e legutóbbi hosszú időn át oszlopos tagja volt a csoportnak, de mivel vidékre költözött, kénytelen volt kimaradni).

Itt látom a hölgykoszorú kellős közepén egyetlen férfiként Piller Gidát, aki mint hallom, minden hétfőn reggel pontosan megjelenik és amellet, hogy polcokat gyárt a minduntalan beözönlő könyvek számára, lelkiismeretesen segít, intézkedik és gondoskodik mindenről, ami a munkálatok hasznos menetéhez és a vidám hangulat megteremtéséhez szükséges.

Gida, Judit, Mária, Klári, Éva, Ildikó, Veronika

Megkérdezem a csoport tagjait, mit éreznek, mi az első gondolatuk, amikor belépnek a Segélyegylet könyvtárába. Érdekes válaszokat kapok:

"Kár, hogy nincs több időm olvasni."

"Vajon itt vannak-e már, és jönnek ma is mind a többiek?"

"Tudom, hogy jelenleg átrendezés alatt van a könyvtár."

"Vajon hol, melyik polcon fogom megtalálni a könyvet, amit most szeretnék olvasni?"

"Lehangoló az atmoszféra, nem szeretem a régi, öreg könyveket. Bár lenne inkább több modern, jelenkori irodalom!"

"Mindig azt remélem, hogy akik majd kezükbe veszik ezeket a könyveket, gusztusosnak, vonzóknak találják őket és gyönyörűségük telik bennük."

"Nagyon magas színvonalú a könyvtár, gyönyörű rendben van tartva, de sajnos igen kevesen olvasnak."

"Nem penészednek-e meg mind a könyvek a használat hiánya miatt?"

"Túlságosan kicsi a könyvtárszoba és a könyv egyre több..."

A megannyi érdekes, sőt különös, olykor meglepő felelet hallatára én

bennem is kavarnak, jönnek-mennek, ide-oda csaponganak a gondolatok, Vörösmartyótól a tömértelen sok könyvön keresztül az önkéntes munkáig; és lám a vidám, szorgalmas asszonycsoport munkálkodása, valamint az irodalmunk kincseivel busásan telezsúfolt, példás rendben tartott könyvespolcok láttán lassanként,

minden egyéb ötletet bűvös varázssal kiszorítva agyamból, tisztán kikristályosodik az én gondolatom a könyvtárban, ilyenféleképpen:

"Ha megadatnék nekem a hatalom, hogy ne csupán véleményt, hanem ítéletet hirdessek, én fölmenteném ezeket az asszonyokat és a hozzájuk hasonló, a földgolyó minden táján szétszórva élő honfitársainkat, akik a magyar haza értékeinek megőrzésén és terjesztésén buzgólkodnak, méghozzá önkéntes munkával. Igen, fölmenteném őket a többé-kevésbé hangulatromboló, nyomasztó érzés alól, ami legtöbbször eltölti, csak azért, mert itt élnek a nagyvilágban, kívül szülőhazájuk határain, sőt sok-sok tenger vizén is túl; legyenek tehát arra "ítélve", hogy Vörösmarty szigorú véleménye ellenére, szabadon, gátlás nélkül, lelkiismeretfurdalás-mentesen énekeljék és szavalják ezentúl a Szózatot, mert ők kétségtelenül továbbra is, itt is **RENDÜLETLENÜL HAZÁNK HÍVEI!**"

Ráth Károly

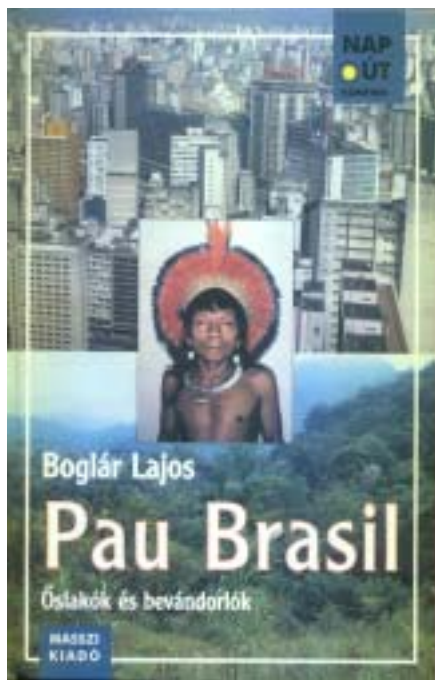

Erzsébet és Eszter

In memoriam Boglár Lajos

A kitűnő kultúrantropológus, tanár Boglár Lajos 75 éves korában, 2004. szeptember 23-án elhunyt. A kulturális antropológia egyetemi oktatásának intézményesülése az egykori szocialista országok közül Magyarországon indult meg elsőként az Eötvös Loránd Tudományegyetemen 1989-90-ben. A tanszék alapítója és első vezetője Boglár Lajos volt. Korábban a Folklór Tanszéken tanított, és már ekkor feltűnt "iskolateremtő képessége", amellyel tudásvágyat és szenvedélyt oltott hallgatóiba. Ez a lelkesedés lett az alapja annak a "mozgalomnak", amely 1989-ben az ún. amerikai típusú kulturális antropológia magyarországi meghonosítását tűzte ki céljául. Boglár nem pusztán a tanterv kidolgozásában és a szak megalapításában vett részt, de haláláig a Budapesti Kulturális Antropológiai Iskola szervezése és az oktatás töltötte ki életének szinte minden pillanatát. A "Boglár Iskola" egy amerikai típusú, résztvevő megfigyeléses terepmunkán alapuló kulturális antropológiát jelent, amely alapvető módszertani fordulatot hozott a korabeli magyar etnográfiaiban.

Boglár Lajos 1929-ben született São Paulóban, Brazíliában. 13 éves korában került Magyarországra. Középiskolai és egyetemi tanulmányait Budapesten végezte. 1953-ban diplomázott etnológiából. 1969-ben szerzett kandidátusi fokozatot és doktori címet. 1953 és 1979 között a Néprajzi Múzeum muzeológusa, majd a Nemzetközi Osztály vezetője volt. 1979-ben főmunkatársa lett az MTA Orientalisztikai Munkaközösségnek,

ahol 1989-ig dolgozott. Elnöke volt a Magyar Kulturális Antropológiai Társaságnak és a Brazil-Magyar Társaskörnek. Számos néprajzi-antropológiai kutatóutat szervezett Latin-Amerikába: nambikuara indiánok (1959), piaroa törzs (1967-68, 1974), Mexikó (1974, 1977), guaranik (1979 és 1997 között), kajapó törzs (1984, 1985), wayanák (1991 és 1997 között).

1997-ben Dél-Brazíliában élő "magyarok" között kutatott. A vizsgálatok eredményeit számos kötetben ("Trópusi indiánok között", "Wahari", "Mítosz és kultúra", "Pau Brasil - Óslakók és bevándorlók a Dél-Keresztje alatt") közölte. Több száz hangfelvétel, több ezer fotó és számos film tartozik archívumához. 1962-től több néprajzi dokumentumfilmet forgatott ("Asszonyfarsang", "Bödönhajó" stb.), utána Dél-Amerikában filmezett:

"A piaroák világa" (1968), "A sámán nyaklánc" (1968), "L'Indien" (1974), "Wayana úti napló" (1991-1996), "Magyarok Brazíliában" (1997) stb.

Molenkamp-Szűcs Rita

*Kedves Híradó Szerkesztőség!
Köszönettel nyugtázom
a Híradó 40. számát,
mely némi bepillantást enged
a Sao Paulóban és Brazíliában
élő magyarok életébe.
Mindnyájuknak boldog ünnepeket
és szebb újévet kívánok, szeretettel:
Miklósházy Attila, SJ, pk.*

**Miklósházy Attila S.J. a külföldi
római katolikus magyarok püspöke.*

Amennyiben Ön is szeretne
ÖNKÉNTESKÉNT tevékenykedni,
kérjük, hívja Árpádot
a (11) 9688-7426, (11) 4439-8547
telefonszámokon!

56 arcai - Vándor Béla

A golyóálló Colost tizenöt évesen hurcolták el a Szovjetunióba

Vecsésen marhavagonokba tereltek bennünket. Nem tudtuk, hová indul a vonat - vall '56-os emlékeiről, Szovjetunióba hurcolásáról Vándor Béla. A fiút, aki tizenöt évesen benzines palackokat dobált a szovjet tankokra, és átesett az ávósok kegyetlen vallatásán, Ungvárra vitték többedmagával.

- Hogyan kezdődött?

-1956. október 24-én hajnaltól kerültem be a Tompa utcai csapatba. Először el akartak zavarni, kis kölyöknek tartottak. Bizonyítanom kellett, hogy értek a puskához. Ez nem okozott gondot, mert előtte a Fáy András Gimnázium diákjaként az MHSZ-be jártam. Tehát befogadtak, harcolhattam és csak három nap múlva keveredtem haza.

- Mit jelent, hogy harcolt?

- Hívő ember vagyok, a szovjet tankokra dobált benzines palackokról nem szívesen beszélek. Azért sem szeretek erre emlékezni, mert orvos vagyok és elsősorban életmentés a feladatom. Ilyenkor az ember elveszti ezt a fajta értékítéletet, és csak a tankot látja meg a hazánkat megtámadó ellenséget, s nem az embert. Akkor azért megrendültünk, amikor láttuk a tankokból kiugrázó égő katonákat.

- Mit engedtek meg önnek?

- Kaptam egy puskát és kézigránátokat. A fő feladatunk az volt, hogy jártuk a körúti házakat, megkerestük a házmestereket, akiktől többnyire feltöltött benzines üvegeket kaptunk, de az üres üvegekből is volt módunk mindig Molotov-koktélt készíteni. Aztán felköltöztünk a házak emeleteire, erkélyeire és vártuk az Üllői úton a tankokat.

- Ki volt a parancsnok?

- Akkor nem tudtam, egymás valódi neveit nem tudtuk. Engem Colosnak

hívtak, egyik társamat Nyuginak hívtuk, mindenkit a becenevén szólítottunk. Egyébként az Angyal testvérek voltak a parancsnokok. Rólam kialakult az a vélemény, hogy sérthetetlen vagyok. Egyik alkalommal fel volt hajtva a kabátom gallérja, amikor géppuskatűz közepette futottunk át az úttesten. Futás közben a fejem lehajtottam, és a galléromon átment egy lövedék.

- A nyakát nem érte?

- Nem, nem is vettem észre, csak utólag. Egy másik alkalommal egy golyó a kabátom ujját lőtte keresztül, látszott a bemeneti nyílás és a kimeneti nyílás. A fiúk kérdezték: Nem sérült meg a karod? Levettem a kabátomat, a pulóveremet, az ingemen látszott egy nagy tépés, a bőrömmön azonban egy karcolás sem volt.

- Belekeveredett a harcokba?

- Nem, szándékosan mentem harcolni. Előző nap késő este mentem haza, ott voltam a Sztálin-szobor ledöntésénél. Tanúja voltam a rádiónál a sortűznek. Akkor nagyon fáztam, este hideg volt, könnyen voltam öltözve, ezért mentem haza, de tudtam, hogy másnap vissza fogok menni.

- A szülei mit szölkáltak ehhez?

- Két éjszaka nem mentem haza. A szüleim fel voltak készülve arra, hogy nem látnak többé, ám a harmadik nap megjelentem a lakásunkon. Nagyon örültek nekem, de annyira fáradt voltam, hogy alig tudtam beszélni. Megfürödtem, lefeküdtem és következő nap reggelén mondtam édesapámnak, hogy én most ismét elmegyek. Apám azt mondta: Csak nem képzeled, hogy visszaengedlek! Édesapám, de engem a fiúk várnak vissza! - válaszoltam. Apám elgondolkozott, aztán hosszú hallgatás után rábólintott és azt felelte: Az más. A cselekedetét utólag elemezve nem

mondhatom azt, hogy ez felelőtlenség volt, inkább a nemzet iránt érzett felelősség dolgozott akkor apámban, amire engem is mindig tanított.

- Mivel foglalkozott az édesapja?

- A Magyar Nemzeti Bankban főosztályvezető-helyettes volt.

- Édesapja nyilván tisztában volt döntésével, hiszen egy tizenöt éves gyerekről volt szó.

- Igen, és mégis elengedett. Visszamentem a Tompa utcába.

- Büszke erre?

- Ma már nem. Akkor, ha sikerült egy benzines palackkal egy tankot meggyújtani, nagyon büszke voltam.

- Számolta, hogy hány tankot gyújtott fel?

- Azt nem lehetett tudni, hogy ki a felelős egy tank pusztulásáért, mert dobáltuk az üvegeket tucatjával. Nyolc-tíz benzines üvegből egy, ha eltalálta. De hogy melyikünk dobása nyomán gyulladt meg a tank, azt ritkán tudtuk meg. Ez kollektív munka volt. Jellemző a közösségi érzésre, hogy amikor bementem egy trafikba a fegyverszünet idején, és kértem egy pakli dohányt, amikor fizetni akartam, a dohányárus nem engedte, csak ennyit mondott: fiúk, maguk bármikor jöhetnek, mindig ingyen lesznek kiszolgálva, maguk értünk harcolnak.

- Meddig harcolt a Tompa utcában?

- Egy hét múlva túl sokan lettünk, és emiatt alakult egy új csoport a Högyes Endre utcában. Itt kaptam nemzetőr igazolványt. Akkor már szigorú beosztás szerint dolgoztunk, járőrszolgálatot teljesítettünk. Egy ilyen alkalommal paroláztam Maléter Pállal a Corvin köz előtt. Tettük a dolgunkat. Volt, amikor egy ruháskosár löszert kellett elvinnünk Angyal Pista parancsára a Vendel -

csoportnak. November 4-én hajnalban megint járőröztünk az utcákon. Hirtelen dübörgést hallottunk a Soroksári út, az Üllői út felől, aztán ágyúdörgést, géppuska tüzet, hogy éreztük, nagy baj van. A fővárost százával szállták meg a tankok. Itt a harcomnak vége szakadt. Mindannyian láttuk, hogy az ellenállásnak sok értelme nincsen. A parancsnok is azt mondta: mindenki pucoljon, amerre lát. Bár közel laktam a Soroksári úthoz, mégis nyolc-tíz órás gyaloglással, óriási kerülőutakkal, bujkálva, értem haza épségben. A puskámat a Högyes Endre utcában hagytam, a pisztolyomat magamnál tartottam. November 9-én balga módon pisztollyal az oldalamon mentünk két barátommal a Haller utcában, amikor egy telefonfülke mögül hirtelen kiugrott két orosz katona és lefegyvereztek bennünket.

- Miért volt magánál a pisztoly?

- Akkor már csak kalandvágyból. A géppisztolyos oroszoknak nem tudtunk ellenállni, felpakoltak bennünket egy tank tetejére. Törökülésben kellett ülnünk, és akkor az egyik ruszki géppisztoly sorozattal elkaszálta a lábamat.

- Miért?

- Csak, passzióból. Közben röhögött.

- Mi lett a lábával?

- Kaptam három lött sebet, a combomon, a lábszáramon és a bokámon. A golyók átlőtték a lábamat. Az Úristen úgy gondolta, hogy még szükség van rám valahol, mert szerencsémre a sebek nem fertőzöttek el.

- Mit gondolt ezekről a katonákról?

- Azt, hogy most végem van és agyon fognak löni. Ilyen szándékuk volt, de valami miatt elvittek minket a Ludovikára, ahol egy ávós különítménynek átadtak. Az ávósok kezdtek bennünket vallasni. A

vallatásnál a társaim nevét, címét akarták tudni, amit természetesen nem tudtunk. A vallasási módszerükhöz tartozott, hogy egy százkilós ávós a patkós csizmájával állt a sebesült lábamon. Aztán egy fahasábbal verték a sebemet. Kétségbeesésemben kitalált neveket, kitalált címekeket vallasztam be. Ezt jegyzőkönyvbe vették, majd beszuszeroltak egy kis terembe, ahol már harmincan zsúfolódtunk össze. Azt mondták, hogy óránként közölünk egyet agyonlőnek. Az első kivégzés meg is történt. Kicibáltak egy embert, az ablakunkkal szemben volt egy tűzfal és a szemünk láttára agyonlőtték. Közben hallottuk a többiek vallasását. Eltelt ez a rémes éjszaka. Hajnalban nyitott páncélautóba pakoltak bennünket, elvittek és visszaadtak az oroszoknak.

- Miért?

- Ma sem tudom. Négy nappal később Vecsésen a pályaudvaron marhavagonokba tereltek bennünket, de akkor már sokkal többen voltunk, mint harmincan. Nem tudtuk, hová indul a vonat. Valakinek az ötletére órák alatt nagy nehezen felszedték az egyik fenékdeshát. Összeírtuk a nevünket egy cédulára és egy pénztárcába bele tettük. Amikor a vonat megállt egy állomáson, akkor a nevünket tartalmazó tárcát a fenékrészen kidobtuk. Később tudtam meg, hogy Kisvárda közelében, Pátróhánál találták meg a neveinket. Egy asszony a következő levelet írta a szüleimnek: "Kedves Honfitársam! Közöljük, hogy 1956. november 14-én Vándor Béla nevű hozzátartozóját Záhonyánál, a magyar határon kivitték. Hozzátartozójuk él, címüket Pátróhánál dobták ki. Saját kérelmükre közöljük a fentieket. 1956. november 16. Maleskovics Tiborné, Nyíregyháza, Vöröshad-sereg u. 60. sz."

Egyébként valamennyi társam hozzátartozóját értesítette ez az asszony. Nagy bátorságra vallott abban az időben az ilyen cselekedet. A réseken láttuk, hogy kelet felé megyünk. A következő állomás Ungvár volt. Akkor tudtuk meg, hogy a Szovjetunióban vagyunk. A pályaudvaron ismét teherautókba pakoltak minket, és az ungvári fegyház udvarán szálltunk ki.

- Tudták az oroszok, hogy önök kicsodák?

- Nem. Azt hitték, hogy a szuezi csatából jöttünk. Fogalmuk sem volt, hogy Magyarországon forradalom tört ki. Egy jászberényi születésű fiú volt az egyik börtönőrünk. Neki mondtunk el mindent. Mikor az ukrán börtönőrök megtudták, hogy magyar forradalmárok vagyunk, akkor jöttek hozzánk beszélgetni, barátkozni. Mindent elmondtam a függetlenségi harcunkról. Eszükbe sem jutott bántani bennünket.

- Mi lett a lött sébével?

- Az oroszok kórterembe vittek, mellettem feküdt Altorday Sándor, aki a jászberényi nemzetőrség parancsnoka volt. Ő is egy ávós vallasás után, negyvenegy fokos lázzal került orvosi felügyelet alá. Haldoklott. Túlélte, egy évvel később tért haza. Engem egy ukrán orvos kezelt. Először kitisztították a sebemet, bekötötték, és vagy még háromszor kaptam rá friss kötést. Olyan barátságba kerültünk velük, hogy a végén, amikor azt mondtam, ávó, elkezdtek az öklüket rázni, hogy fúj. Egyszóval emberségesen bántak velünk, nem úgy, mint az úgynevezett honfitársaink.

- Ha nem bántották önöket, akkor miért kerültek a Szovjetunióba?

- Nem tudom. Azt tudtam meg a börtönőröktől, hogy ezerötszázan voltunk magyarok ebben a fegyházban. Egy hétig tartottak ott. November 25-én visszahoztak

ötvenegyünket Magyarországra. Mindannyian tizenhat éven aluliak voltunk.

- Kádárék a külföldi sajtónak azt állították, hogy egyetlen egy magyart sem vittek 1956-ban Szovjetunióba. Mi az igazság?

- Bizonyíthatom, ezerötszázan voltunk az ungvári fegyházban magyarok. De én csak Ungvárról beszélek. Ez elosztóhely volt. Hallottam olyanokról is, akiket Kijevbe vittek el kényszermunkatáborba. Azt nem tudom, hogy mindenki hazakerült-e.

- Tizenöt évesen deportálták Szovjetunióba, szerencséjére nem úgy, mint a második világháború után sok százezer honfitársunkat. Mi történt ezután?

- Éjjel kettőkor két magyarul beszélő orosz tiszt átadott a szüleimnek. Anyám elájult, amikor meglátott élve. Apámnak a következő mondatokkal adtak át, amire ma is emlékszem: "Elterjedt a hír Budapesten és Magyarországon, hogy a szovjet katonák hadifoglyokat és gyerekeket visznek ki a Szovjetunióba. Nyomatékosan felkérjük önt, hogy az ilyen híreszteléseket minden magyar állampolgárnak kötelessége megcáfolni. S nehogy valaki megtudja, a fia kint volt a Szovjetunióban!"

- Ezzel véget ért a megpróbáltatás?

- Tulajdonképpen igen. Ezek után jött a félelem időszaka, hallottunk a kivégzésekről és attól féltünk, hogy bármikor elvihatnak. A második emeleten laktunk és a véceablakban egy kampóra felszereltünk egy vastag kötelet, amely lelógott a földszintre. Készen álltam arra, ha éjszaka csöngetnek, akkor meg tudjak szökni. Az egérutat apám megszervezte, mert a TEFU-garázsa a házunk udvarán volt, a Soroksári út 38-ban. A tefusok vállalták, ha baj

van, akkor engem onnan kiszöktetnek.

- Tehát voltak rendes emberek.

- Hogyne lettek volna.

- Visszament az iskolába?

- Decemberben elkezdődött a tanítás. Jött a csoda, amit ma is nehezen értek meg, engem ezek után soha senki sem bántott. Az iskolában néhányunkról tudták, hogy harcoltunk. Hihetetlen rendesek voltak a tanárok, néhányan hangot is adtak a megbecsülésüknek, kedvencek lettünk. Érettségi után azonban az ötvenhatos tevékenységem miatt három évig nem vettek fel az orvosi egyetemre, pedig a legmagasabb pontszámot értem el. Kiderült, hogy a helyi pártmegbízott mindig negatív politikai jellemzést adott rólam. Végül sikerült ezt az embert apámnak meggyőzni, hogy változtasson a véleményén, így felvettek az egyetemre és orvos lehettem. Sebészként dolgoztam a Honvéd Kórházban huszonnégy évig. Sajnos 1989-ben el kellett jönnöm a kórházból. Azóta körzeti orvos vagyok.

- A múlt, a politika tehát kísért?

- Olyannyira, hogy a Deport '56 feljelentést tett legalább 860 rendbeli aljas indokból elkövetett személyi szabadság megsértésével megvalósított háborús bűntett alapos gyanúja miatt az 1956-os deportálások lebonyolításában részt vett szovjet és magyar közegek ellen. A feljelentés tartalmazta azt is, hogy 1956. november 4. után nagy számban deportáltak magyar állampolgárokat a Szovjetunióba. Ez engem is érintett, mint deportáltat. 2004. április 25-i keltezéssel kaptam egy határozatot - megkaptuk még hetvenöten- az ORFK Bűnügyi Főigazgatóságától, hogy a nyomozást megszüntetik, mert ismeretlenek a tettesek és az elkövetett cselekmény nem bűncselekmény.

- Ezzel egyetért?

- Nem. Azt állítják, hogy nem kínozták a foglyokat. Kínozták, ahogyan az ávosok engem is kínoztak és kínozták a többieket, többeket kivégeztek. A szándékos emberölés fogalmát is kimerítették. De nem folytatom. A határozat önmagáért beszél.

- Mi foglalkoztatja most leginkább?

- A magyarság ügye ma is a legfontosabb számomra. Van egy alapítványom, aminek a neve Összetartozunk, az interneten megtalálható a címünk. Jelszavunk: minden magyar felelős minden magyarért. Sokat teszünk a határon túli magyarságért, most éppen a csángókért. Össze szeretnénk annyi pénzt gyűjteni, hogy egy orvosi rendelőt felépítsünk Csángóföldön. Ezzel négy csángó falunak lenne egy magyar orvosa. Ez foglalja le minden szabadidőmet.

Írta: Stefka István

Magyar Nemzet, 2004. június 22.

JÖVENDŐBELI TAG

Tartson velünk, és legyen a

Segélyegylet új barátja!

Mit jelent ez az Ön számára?

- hogy támogatja a Balázs

Péter Szeretetházat;

- segít terjeszteni a magyar

kultúrát Brazíliában.

Hívjon minket az 55 (11)

3849-0293-es számon,

és mondja el, mennyi pénzzel

tudna minket támogatni!

Négy hét Brazíliában

Csípj meg Klári, nem álmodom-e - mondtam unokatestvéremnek, amikor október 6-án megöleltük egymást a São Paulo-i repülőtéren. Hiszen még álomban sem gondoltam rá, hogy valaha Jászberényből eljutunk ebbe az országba, s annak is a legnagyobb városába.

Itt tartózkodásunk egy hónapja alatt unokatestvérem, Richter Klári gondoskodott róla, hogy az eddig csak a filmekből, útleírásokból, elbeszélésekből ismert várost most a valóságban is megtapasztaljuk.

Furcsa volt megszokni az itteni nagy távolságokat, hogy itt gyalog legföljebb a szomszédba mennek az emberek.

Unokatestvérem a város jó néhány területét végigautózta velünk, bemutatva nemcsak az elegáns kereskedelmi központot és a villanegyedeket, a Paulistát, hanem a szegényebb réteg favelláit, munkáslakásait is. Bizony a kontraszt megdöbbentő volt. Sétáltunk a történelmi belvárosban, jártunk a jezsuiták első templomában, a székesegyházban, a Szent Imre templomban és gimnáziumban. De az egyik legnagyobb élményt a Terraço Italia tetejéről látott csodás panoráma jelentette. Azt hiszem, hogy ekkor döbbszünk rá igazán, mekkora is ez a város, s a hatalmas felhőkarcolók látványa lenyűgöző.

Igen érdekes program volt egy piaci bevásárló séta is. A sokféle színes, különféle alakú, általunk ismeretlen zöldségeket és gyümölcsöket nem győztük videózni. S persze a barátságos, mosolygós eladókat is, akik szinte végigkóstoltatták velünk a piac egész kínálatát. Meg kell említenem, hogy a barátságos mosolyt nemcsak a piacon tapasztaltuk, hanem ahol csak

emberekkel találkoztunk, legyen az eladó vagy autós, pedagógus vagy háztartási alkalmazott, egyszerű ember vagy felsőbb körökből való. Mindenki udvarias, kedves és szívélyes.

Jó benyomást tett ránk, hogy az emberek a szabad idejüket sporttal, gyaloglással, kocogással, lovaglással töltik. Persze kinek mire futja.

Meglepett minket, milyen sokan vannak egy-egy ünnepeken a városligetben (Ibirapuera), ami persze nem csoda, mert a park a tóval, a gyönyörű virágzó fákkal csodálatos látvány, s ott egy séta is kellemes kikapcsolódást jelent. Jó volt látni, hogy úgy a parkban, mint a városban – az óriási forgatag ellenére - milyen nagy a tisztaság.

Vendéglátóink nagyszerű programokat szerveztek nekünk. Így nemcsak a várost, hanem egy kisebb települést, Douradot és a közelében fekvő Bella Vista nevű fazendát is megismerhettük. Érdekes volt, hogy a majmok a közvetlen közelünkben ugráltak, láthattuk a virágzó kávéültetvényeket, egy bivalysajtgyártó üzemet, s szinte hihetetlen volt, hogy egy ugyanazon fán – jabuticaba – virágot, éretlen és érett gyümölcsöt egyaránt találtunk.

Megfigyeltük, hogy a brazilok többet esznek, mint mi magyarok, de sokkal egészségesebben táplálkoznak. Megkóstoltuk a sok helyi finomságot, a suraszkón sült húsokat, ettünk feijoadat és szinte naponta a brazil nemzeti eledelt, a bab-rizst. Mindent nagyon ízletesnek találtunk.

Brazíliai utunkra a koronát a riói kirándulásunk tette. Felejthetetlen volt a Krisztus szobor a Corcovadon, a Cukorsüveg, a patinás belváros és a székesegyház,

s persze a fürdés a hatalmas hullámokat verő óceánban.

A látottakért nem tudunk elég hálásak lenni a Richter családnak!

Legvégül, de nem utolsó sorban írom kell az itteni magyarokról, akik között az első perctől fogva otthon éreztük magunkat. Megható volt részt venni a közös bibliaórán a Magyar Házban, s utána a vidám beszélgetésen. Jó volt segíteni a magyar könyvtár rendezésében, együtt lenni az összejövetelen a Richter családnál.

De a legnagyobb elismeréssel mégis arról kell szólni, ahogyan az 50-60 éve itt élő magyarok összetartanak, őrzik szép magyar nyelvünket, éneklük dalainkat, s még mindig tudják a gyermekkorukban megtanult verseket. Tudásukat továbbadják a fiataloknak, akik megtanulják táncainkat, a cserkészletben megismerik a magyar irodalmat és történelmet az idősebbek segítségével.

Egy életre szóló élmény volt számunkra ez a négy hét Brazíliában.

Köszönet érte mindenkinek, - magyarnak és brazilnak egyaránt – akik nekünk ezt a sok örömet szerezték.

Streitmann Andrásné és

Streitmann András

Ház KIADÓ Ubatubán

hétvégére, vagy
ünnepekre kitűnő
helyen, közel a Praia
Itaguához négy, teljes
felszereltségű lakosztállyal.
Információért hívja Lacit az
(12) 3832 1006-os
telefonszámon!

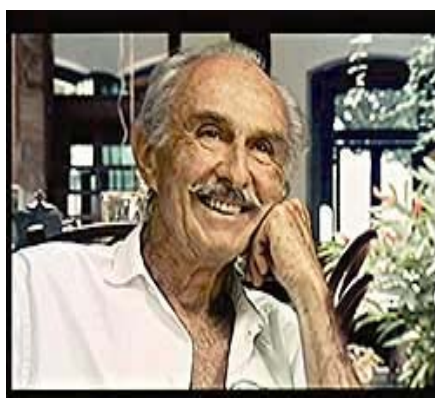
Gratulálunk Honfitársunknak!

A közismert Fotoptica cég alapítójának fia, Farkas Tamás nagy sikert futott be a São Paulo-i film- és fotóművészet terén.

Sok fotó, kiállítás és rövidfilm létrehozása fűződik az ő nevéhez.

Filmjeiben túlnyomórészt Brazília északkeleti része (Nordeste) népi kultúrájának és valóságának megjelenítése volt a célja.

Jelenleg a Cinemateca Brasileira "Conselho Deliberativo" Elnöke.

Kívánunk jó egészséget és további sok sikert!

A szerkesztőség

Tisztelői és a szakma kiválóságai kiállítással, műveinek bemutatásával ünnepelték neves honfitársunkat 80-ik születésnapja alkalmából.

Az "O Estado de São Paulo" című napilap 2004 szeptemberében egész oldalas, fényképes cikkben méltatta munkásságát.

Farkas Tamás a "Museu do Imigrante" kiállítás magyar részének összeállításához is igen értékes anyaggal járult hozzá.

A Segélyegylet **ÖNKÉNTES**K segítségét várja!

Fektesse kapacitásait, tehetségét olyan tevékenységbe, mellyel közvetlen, vagy közvetett módon olyanok javát szolgálja, akiknek arra **NAGY SZÜKSÉGÜK** van!

Eligazításért hívja Árpádot a (11) 4439-8547 vagy a (11) 9688-7426 telefonszámon!

† ELHUNYTA K

2004.

július 21. Cser Anikó
 szeptember 26. Geraldina Matolay Kemény bárónő
 szeptember 29. Aczél Etele
 (Csiky Mária unokaöccse - Argentína)
 október 7. Molnár János
 (Koszka Árpád apósa)
 október 8. Carlos Eduardo Lopes Ferreira
 (Budavári Márta férje)
 október 24. dr. Emeric Lévy
 október 27. Battay Márta
 (Szeretetház)

október 30.
 november 5.
 november 12.
 november 12.
 december 24.

Éva Schwenda dos Pires
 Németh István János (Hanzi)
 Jávor Beatrix
 (Magyarország)
 Szikszay Zoltán
 Radó Vladisavejevic
 (Szeretetház)

2005.

január 3.
 január 4.
 január 14.

Alessandro Fenyves
 dr. Márky Tamás
 Salvina Ignácia da Silva
 (Filó) (Szeretetház)

Az Úr fogadja Őket kegyelmébe.

CLASSIFICADOS

PLUMAS

Travesseiros e edredons
Reforma ou novos
Confeccionamos capas,
roupa de cama,
mesa e banho.

Falar com Marion ou Michele Tel: 11 3834 0911 ou 11 3835 9077

DAUNEN

Decken und Kopfkissen
Neue, Reinigung und
Umarbeitung
Tisch-,Bade-und Bettwäsche
Auf Mab

Móveis Residenciais e Comerciais

ACF FREI MARCENARIA

Fones: 11 – 3904-9255
c/ Marciel ou Marcelo
cel 11 9706 4288 Marciel
Av Mutinga, 2250 – Vila Pirituba
www.acfdecoracoes.com.br

HUNGARO-REISEN
Utazási és Vadászatszervező Iroda

Re-DESCUBRA A HUNGRIA COM A HR

Organize sua viagem diretamente na Hungria
Hospedagem, Aluguel de carros, Excursões,
Chalés em Visegrád à menos de uma hora de BP
Turismo ecológico.

+36 (26) 398 112 – info@hungaroreisen.hu
www.hungaroreisen.hu

HÍRADÓ BRAZÍLIAI MAGYAR SEGÉLYEGYLET

Boletim Informativo da
Associação Beneficente
'30 de Setembro'

Rua Gomes de Carvalho, 823
Vila Olímpia CEP 04547-003
São Paulo/SP

Tel.: (11) 3849-0293
e-mail: 30desetembro@uol.com.br

CORREIOS
IMPRESSO ESPECIAL